

CZASOPISMO INDICIUM

Redaktor naczelny

FRANCISZEK SKAWIŃSKI

Redaktorzy

Piotr Padamczyk
Bartosz Gembalczyk
Maja Baranowska

Adres redakcji

Tytusa Chałubińskiego 9 lok. 2
02-004 Warszawa

Adres korespondencyjny

Skrytka pocztowa 528
00-950 Warszawa

Wydawca

Fundacja “Indicium”
Tytusa Chałubińskiego 9 lok. 2
02-004 Warszawa

Skład z wykorzystaniem

L^AT_EX

Czasopismo udostępniane jest na licencji
CC Uznanie Autorstwa 4.0 Międzynarodowe

Nr 3/2025 (39)
Warszawa 2025

ISSN: 2720-5444

SPIS TREŚCI

Orzecznictwo	3
1. Obowiązek uzasadnienia odmowy udostępnienia informacji publicznej z uwagi na jej przetworzony charakter: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 marca 2025 r. w sprawie III OSK 18-24	3
2. Cena posiłków szkolnych i kopia umowy zawartej przez szkołę z firmą cateringową jako informacje publiczne: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 27 marca 2025 r. w sprawie IV SAB/Po 166/24	25
Varia	36
3. Test w konkursie na stanowisko asystenta sędziego w sądzie administracyjnym: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, konkurs nr Og-1011/2/25	36

ORZECZNICTWO

1.

Obowiązek uzasadnienia odmowy udostępnienia informacji publicznej z uwagi na jej przetworzony charakter

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 28 marca 2025 r.

III OSK 18-24

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Sędzia NSA Wojciech Jakimowicz (spr.)

Sędzia NSA Olga Żurawska-Matusiak

Sędzia WSA (del.) Mariusz Kotulski

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2025 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej A. G. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 20 czerwca 2023 r., sygn. akt III SA/GI 60/23 w sprawie ze skargi A. G. na decyzję Prokuratora Regionalnego w K. z dnia 5 grudnia 2022 r. nr 3/22 w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

uchyla zaskarżony wyrok, zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Prokuratora Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2022 r., sygn. 3015-5.lp.29.2022.

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 20 czerwca 2023 r., sygn. akt III SA/GI 60/23 oddalił skargę A. G. (dalej także jako: skarżący) na decyzję Prokuratora Regionalnego w K. (dalej także jako: organ) z dnia 5 grudnia 2022 r., nr 3/22 w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.

Wyrok ten zapadł w następującym stanie faktycznym i prawnym sprawy:

Pismem z dnia 22 września 2022 r. skarżący, na podstawie ustawy

o dostępie do informacji publicznej, a w szczególności art. 13 ust. 1 ww. ustawy, zwrócił się do Prokurator Okręgowej w K. o udzielenie następujących informacji:

1. Czy Prokurator Okręgowy w K. kategorycznie zaprzecza, że obawia się swojego podwładnego M. F., gdyż takie nieodparte wrażenie odniosło wielu obywateli?;
2. Czy wobec M. F. zostały podjęte jakiekolwiek działania w celu wyjaśnienia i ukarania za publiczne szydzenie z przełożonej, urzędu prokuratora oraz używanie wulgarnych słów i gróźb, które zawarte zostały w (...) z dnia (...) r., gdzie ukazał się artykuł (...) oraz na stronie internetowej: (...) ? Jeżeli podjęto działania - jakie, kiedy, przez kogo, jaki był wynik?;
3. Wykazu lat pracy Prokuratora Okręgowego w K. E. T. w Prokuraturze Rejonowej w M., zajmowane stanowiska, wykaz prokuratorów pracujących w tej jednostce w trakcie pracy ww. prokuratora wraz z zajmowanymi stanowiskami, wyszczególnienie ilości skarg na każdego prokuratora w każdym roku pracy w tej jednostce obecnego Prokuratora Okręgowego w K., ilość uniewinnień w popieranych aktach oskarżenia, każdego prokuratora w każdym roku pracy w tej jednostce obecnego Prokuratora Okręgowego w K. i czy w tych latach były kierowane pozwy przeciwko Skarbowi Państwa-Prokuratorowi Rejonowemu w M. z podaniem przyczyn, sygnatur akt i wyroków, podobny wniosek odnośnie postępowań dyscyplinarnych;
4. Czy prokurator E. T. łączy jakieś szczególne okoliczności z M. F., T. M., P. W., Z. Z., M. B., B. M., K. S., A. P., A. G., P. F., R. H., B. Ś., T. J., T. P., E. K., K. B., E. i P. F., np. wcześniejsza wspólna praca itp. (kiedy, gdzie, stanowiska)?;
5. Jakie kwoty za przejazdy wypłacono D. G. w poszczególnych latach pracy, z wyszczególnieniem przyczyn i środka transportu oraz powodu wypłaty, gdyż prokurator ten nie posiada takiego środka transportu - zawiadomienie o przewinieniu dyscyplinarnym i przestępstwie;
6. Czy zostały podjęte jakieś kroki w związku z ujawnieniem przez D. G. i to domniemanemu sprawcy wszelkich danych teledresowych pokrzywdzonej przestępstwami przeciwko życiu i zdrowiu M. F.? Czy M. F. zaraportował taki fakt, potwierdzony prawomocnym orzeczeniem Sądu czy nadal ukrywa ten wyciek? Czy Prokuratorowi Okręgowemu znany jest fakt sfałszowania przez kolejnego podległego prokuratora b. jednostki dokumentu dotyczącego tego przestępstwa? Jeżeli nie, skarżący zażądał podjęcia odpowiednich działań wraz ze ściganiem sprawcy;
7. Dlaczego Prokurator Okręgowy w K. nie przeprowadził przez ponad 5

- lat wizytacji czy lustracji Prokuratury Rejonowej w B., pomimo licznych sygnałów o nieprawidłowościach oraz czy podjęto wobec tego faktu i naruszenia prawa jakieś czynności służbowe (konkrety);
8. Czy aktualny Prokurator Okręgowy w K. raportował do przełożonych o każdym przypadku stosowania tymczasowego aresztowania powyżej 9 miesięcy w każdym roku pełnienia swojej funkcji? Skarżący wniósł o zanonimizowane dokumenty;
 9. Z jakiego powodu została odwołana dotychczasowa zastępczyni Prokuratora Okręgowego w K.? Skarżący wniósł o dokument odwołujący ze stanowiska;
 10. Jakim wynikiem zakończyła się ostatnia wizytacja w Prokuraturze Rejonowej w B.? Skarżący wniósł o dokument powizytacyjny;
 11. Który konkretnie zastępca Prokuratora Okręgowego w K. wnioskował o powołanie M. F. na stanowisko Prokuratora Rejonowego w B.?
 12. Szczegółowy wykaz postępowań dyscyplinarnych wobec podległych E. T. prokuratorów w każdym roku wraz z wynikiem;
 13. Szczegółowy wykaz pozwów wobec Skarbu Państwa - podległych E. T. jednostek i dotyczących również kierowanej jednostki w każdym roku wraz z wynikiem i sygnaturą akt;
 14. Czy Prokurator Okręgowy w K. zapoznał się z pozwem przeciwko podległej jednostce w B. i zgłoszoną ponad setką dowodów na haniebne czyny? Kiedy? Jeżeli nie, dlaczego?;
 15. Czy Prokurator Okręgowy w K. zgodzi się na osobiste wystąpienie w mediach w październiku i osobiście odpowie na pytania dotyczące zatrważających i haniebnych czynów w podległych jednostkach? Jeżeli tak, skarżący wniósł o wyznaczenie dwóch alternatywnych terminów i zaznaczył, że oczywiście podczas spotkania mogą, a w zasadzie powinni być także obecnie inni prokuratorzy, m.in. M. F., D. G. oraz inni autorzy haniebnych decyzji, na których Sądy nie pozostawiły suchej nitki, a wręcz potwierdziły fałszowanie dokumentów, co pozostało bez reakcji przełożonych, a de facto nastąpiło dalsze potwierdzanie nieprawdy, w tym Prokuratorowi Okręgowemu;
 16. Czy wobec porażających pism, które wpłynęły pod koniec września 2022 r., a które były adresowane bezpośrednio do rąk własnych Prokuratora Okręgowego w K. zostały podjęte kroki do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego dotyczącego diametralnej różnicy w oficjalnie prezentowanych przez Prokuraturę faktów, a ponad setką konkretnych dowodów na potwierdzanie nieprawdy przez instytucję, która została powołana do stania

na straży przestrzegania prawa? Skarżący wniósł o wykaz konkretnych działań.

W odpowiedzi na powyższy wniosek Prokurator Okręgowy w K. piśmie z dnia 10 października 2022 r. udzielił skarżącemu informacji w zakresie punktu 2, punktu 3 zdanie pierwsze, punktu 7, punktu 9 (jednocześnie zaznaczając, że decyzja o odwołaniu Prokurator I. S. z pełnienia funkcji Zastępcy Prokuratora Okręgowego w K, nie stanowi informacji publicznej) oraz punktu 10 wniosku (jednocześnie wskazując, że protokół z wizytacji nie stanowi informacji publicznej). Natomiast w odpowiedzi na pkt 1, pkt 4, pkt 6, pkt 8, pkt 11, pkt 14, pkt 15 i pkt 16 wniosku poinformowano skarżącego, że żądane w tej części wniosku informacje nie stanowią informacji publicznej. Jednocześnie uznano informacje żądane w punkcie 3 (zdanie drugie i następne), punkcie 5, punkcie 12 i punkcie 13 wniosku za informację przetworzoną i wezwano w związku z tym skarżącego, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, do wykazania, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, że udostępnienie informacji publicznej w tym zakresie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. W ocenie Prokuratora Okręgowego w K. udzielenie informacji w tym zakresie wymaga bowiem przeprowadzenia szerokiej analizy wielu spraw rejestrowanych w różnych rejestrach przez dłuższy okres czasu, jak również zapoznania się z aktami osobowymi prokuratorów, które zawierają informacje o miejscu i czasookresie pełnionej przez nich służby. Organ stwierdził, że konieczność przeprowadzenia takiej analizy, a tym samym zaangażowanie przez znaczny okres czasu w jej wytworzenie szczególnych środków osobowych, świadczy o tym, że zanim informacja ta zostałaby skarżącemu udostępniona musiałaby zostać przetworzona.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie skarżący w piśmie z dnia 25 października 2022 r. wskazał, że organ błędnie uznał żądane przez niego informacje za informację przetworzoną, bowiem istniały one już wcześniej i powinny stanowić podstawę do oceny funkcjonowania danej jednostki oraz pracujących tam funkcjonariuszy publicznych. Ponadto, skarżący podał jednak szczególnie istotny interes publiczny w dostępie do żądanych przez niego informacji, który jego zdaniem wynika z faktu, że informacje te dotyczą podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także powołał się na brak właściwości nadzoru zwierzchniego, który powoduje, że funkcjonariusze publiczni wykorzystują swoją władzę i immunitet w naruszaniu interesu społecznego, a społeczeństwo ma prawo dowiedzieć się jak funkcjonuje organ, który ma zapewnić przestrzeganie prawa.

Decyzją z dnia 9 listopada 2022 r., sygn. 3015-5.lp.29.2022 Prokurator Okręgowy w K., działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 10 ust. 1, art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz art. 104 i art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, odmówił udzielenia skarżącemu informacji publicznej w zakresie ujawnienia:

1. wykazu prokuratorów wraz ze stanowiskami pracującymi w Prokuraturze Rejonowej w M. w okresie pełnienia funkcji Prokuratora Rejonowego w M. przez prokurator E. T.;
2. ilości skarg na każdego prokuratora, w każdym roku pracy w Prokuraturze Rejonowej w M.;
3. ilości uniewinnień w popieranach aktach oskarżenia każdego prokuratora w każdym roku prac w Prokuraturze Rejonowej w M.;
4. wykazu postępowań dyscyplinarnych wobec prokuratorów Prokuratury Rejonowej w M. - w okresie pełnienia funkcji Prokuratora Rejonowego w M. przez E. T.;
5. wysokości kwot za przejazdy wypłaconych prokuratorowi D. G. za przejazdy w poszczególnych latach pracy z wyszczególnieniem przyczyn i środka transportu oraz powodu wypłat;
6. wykazu postępowań dyscyplinarnych wobec wszystkich podległych prokuratorów wraz z ich wynikami;
7. wykazu pozwów skierowanych wobec Skarbu Państwa - dot. podległych jednostek prokuratury i Prokuratury Okręgowej w K. w każdym roku wraz z wynikiem i sygnaturą.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że żądane przez skarżącego w zakresie wskazanym powyżej informacje uznano za informację publiczną przetworzoną, której udzielenie jest skorelowane z potrzebą wykazania przez wnioskodawcę przesłanki szczególnie istotnego interesu publicznego zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Organ argumentując zakwalifikowanie powyższych informacji jako informację publiczną przetworzoną powtórzył argumentację zawartą w piśmie z dnia 10 października 2022 r. Następnie uznał, że skarżący nie wykazał, aby cel udostępnienia żadnej informacji publicznej spełniał przesłankę szczególnie istotnego interesu społecznego, bowiem ani we wniosku, ani w odpowiedzi na wezwanie nie uprawdopodobniono, że pozyskanie przez skarżącego informacji może mieć znaczenie, czy to z punktu widzenia efektywności organu, czy też dla dobra ogółu. W ocenie organu udostępnienie skarżącemu żądanych przez niego informacji w rzeczywistości ma na celu realizację jego własnych celów.

Pismem z dnia 25 listopada 2022 r. skarżący wniósł odwołanie od powyższej decyzji podtrzymując przedstawioną wcześniej argumentację oraz zarzucając rażące naruszenie art. 148 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze i wskazał, że szczególnie interes publiczny w uzyskaniu żądanych informacji występuje i to w stopniu wyjątkowym ze względu na prowadzony proceder ukrywania przestępstw i przewinień dyscyplinarnych oraz sposób sprawowania władzy przez organ, który został powołany, aby stać na straży praworządności, a sam to prawo haniebnie łamie.

Decyzją z dnia 5 grudnia 2022 r., nr 3/22 organ, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, po rozpatrzeniu odwołania skarżącego, utrzymał w mocy decyzję Prokuratora Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2022 r., sygn. 3015-5.lp.29.2022.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje to, że żądane przez skarżącego informacje, objęte decyzją, stanowią informację publiczną. W ocenie organu Prokurator Okręgowy w K. prawidłowo jednocześnie zakwalifikował żadaną informację jako należącą do kategorii informacji przetworzonej, z którym to stanowiskiem nie godzi się skarżący, jak i nie godzi się z tym, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzi szczególnie istotna okoliczność dla interesu publicznego, aby udostępnić mu żadaną informację.

Organ zgodził się z Prokuratorem Okręgowym w K., że żądana przez skarżącego informacja, objęta decyzją, stanowi informację przetworzoną. Udzielenie bowiem skarżącemu informacji we wskazanym zakresie, jak słusznie wskazano, wymaga przeprowadzenia bardzo szerokiej analizy wielu spraw rejestrowych w różnych rejestrach przez dłuższy okres czasu, jak również zapoznania się z aktami osobowymi prokuratorów, które zawierają informacje o miejscu i czasookresie pełnionej przez nich służby. Konieczność przeprowadzenia takiej analizy, a tym samym zaangażowania przez bardzo znaczny okres czasu w ich wytworzenie szczególnie środków osobowych, świadczy o tym, że zanim informacja zostałaby udostępniona odwołującemu, musiałaby zostać przetworzona.

W ocenie organu skarżący nie wykazał przy tym szczególnego interesu publicznego w uzyskaniu informacji przetworzonych. Przedstawioną przez skarżącego argumentację zawartą w piśmie z 25 października 2022 r. organ uznał za niewystarczającą oraz stanowiącą subiektywną polemikę i ocenę całokształtu działań Prokuratury Okręgowej w K. w oderwaniu od jakichkolwiek okoliczności faktycznych, bez zasadzenia się na obiek-

tywnych przesłankach. Organ wskazał, że nie sposób jest zgodzić się ze skarżącym, że udostępnienie, np. wykazu postępowań dyscyplinarnych wobec prokuratorów Prokuratury Rejonowej w M. w okresie pełnienia funkcji Prokuratora Rejonowego w M. przez E. T., czy wysokości kwot za przejazdy wypłaconych prokuratorowi D. G. za przejazdy w poszczególnych latach pracy z wyszczególnieniem przyczyn i środka transportu oraz powodu wypłat, miałyby ewentualnie przyczynić się do prowadzenia przez organ zobowiązany właściwego nadzoru zwierzchniego. W ocenie organu w niniejszej sprawie nie ma jakichkolwiek przesłanek pozwalających na uznanie, że skarżący działa w interesie publicznym, a jego intencją jest realne wykorzystanie informacji w celu poprawy funkcjonowania państwa, czy wymiaru sprawiedliwości. Organ stwierdził jednocześnie, że udostępniona informacja miałaby znaczenie - na co zwrócił uwagę sam skarżący - wyłącznie dla wnioskodawcy.

Organ uznał także, że wbrew twierdzeniom skarżącego w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia art. 148 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze, bowiem zgodnie z treścią tego przepisu, informacje zawarte w aktach prawomocnie zakończonych postępowań dyscyplinarnych podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Przed udostępnieniem takich informacji należy zatem zbadać przesłanki w tym zakresie, wynikające z ustawy o dostępie do informacji publicznej, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W piśmie z dnia 3 stycznia 2023 r. skarżący wywiódł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę na ww. decyzję organu zarzucając naruszenie art. 13 ust. 1, art. 3, art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. d, art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. f, art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a, art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. c, art. 6 ust. 1 pkt 5 lit. d, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 3 (poprzez niezawiadomienie o powodach opóźnienia) oraz art. 14 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej i wniósł o zastosowanie art. 23 ww. ustawy.

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że organ w sposób niewarygodny sugeruje, że żądana informacja nie istnieje i musi zostać przygotowana specjalnie dla wnioskodawcy i to przy ponadstandardowym nakładzie pracy, bowiem przeczy temu logika i doświadczenie życiowe, a nawet ustawa Prawo o prokuraturze, czy Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury. Skarżący podkreślił, że celem jego skargi jest wymuszenie na organie określonych w przepisach zachowań dla dobra społeczeństwa, a przede wszystkim przestrzegania prawa, zaprze-

stanie bezprawnego ochraniania osób wyjętych spod prawa, uszczuplania budżetu państwa, haniebnego traktowania obywateli, poprawa efektywności i jakości pracy, czy likwidacja „kółka wzajemnej adoracji”, które ufa sobie bezgranicznie, wbrew faktom i materialnym dowodom. W ocenie skarżącego całość działań organu była celowa i podjęta z pełną premedytacją, aby nie udzielić niewygodnych informacji publicznych. Skarżący zaznaczył, że organ nie udostępnił informacji choćby w mniejszym zakresie.

Skarżący podniósł, że zgodnie z ustawą o dostępie do informacji publicznej co do zasady nie można ograniczać dostępu do informacji o sprawach rozstrzyganych w postępowaniu przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, karnym lub cywilnym. Jednak w przypadku wydania decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej, musi ona zawierać wszechstronne uzasadnienie faktyczne i prawne - takie w którym podmiot zobowiązany jasno wyjaśni przyczynę odmowy bądź umorzenia.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o oddalenie skargi podtrzymując stanowisko dotychczas wyrażane w sprawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 20 czerwca 2023 r., sygn. akt III SA/Gl 60/23 oddalił skargę A. G. na decyzję Prokuratora Regionalnego w K. z dnia 5 grudnia 2022 r., nr 3/22 w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wyjaśnił na wstępie, że przedmiotem badania Sądu w niniejszym postępowaniu jest decyzja rozstrzygająca wniosek skarżącego wyłącznie w zakresie żądania określonego w punkcie 3 zdanie 2 i następne, punkcie 5, punkcie 12 i punkcie 13 wniosku. Skarżona decyzja co do zasady nie mogła natomiast rozstrzygać żądania zawartego w punkcie 1, punkcie 4, punkcie 6, punkcie 8, punkcie 11, punkcie 14, punkcie 15 i punkcie 16 wniosku skoro organ poinformował pismem stronę, że przedmiotem tego żądania nie jest informacja o charakterze publicznym. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, w przypadku bowiem, gdy żądana informacja nie ma charakteru informacji publicznej, załatwienie sprawy może nastąpić poprzez pisemne poinformowanie o tym wnioskodawcy, co też organ uczynił w ustawowym terminie pismem z 10 października 2022 r.

Następnie Sąd I instancji wskazał, że w niniejszej sprawie nie jest kwestionowane, że żądane przez stronę informacje mają charakter informacji publicznej. Także organ, do którego wniosek strony został skierowany, był - zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach w myśl

ustawy o dostępie do informacji publicznej, podmiotem zobowiązanym do udostępnienia żądanej informacji publicznej. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest natomiast ocena, czy żądane przez skarżącego informacje są informacją prostą czy też informacją przetworzoną w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W związku z powyższym Sąd I instancji wyjaśnił, że analiza dotychczasowego orzecznictwa sądowego pozwoliła na sformułowanie swego rodzaju opisowej definicji pojęcia informacji przetworzonej, stanowiącej wykładnię art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej i wskazał, że informacja publiczna przetworzona, to taka informacja publiczna, która została przygotowana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów, gdy podmiot zobowiązany do udzielenia informacji nie dysponuje na dzień złożenia wniosku gotową informacją, a jej udostępnienie wymaga podjęcia dodatkowych czynności polegających na sięgnięciu np. do dokumentacji źródłowej. Jej przygotowanie jest zdeterminowane szerokim zakresem (przedmiotowym, podmiotowym, czasowym) wniosku, wymagającym zgromadzenia i przekształcenia (zanonimizowania i usunięcia danych objętych tajemnicą prawnie chronioną) znacznej liczby dokumentów. W pewnych przypadkach również suma informacji prostych posiadanych przez adresata wniosku może przekształcić się w informację przetworzoną, jeżeli uwzględnienie wniosku wymaga ich zgromadzenia poprzez przegląd materiałów źródłowych, w których są zawarte, a ilość informacji prostych konieczna dla sporządzenia wykazu wskazanego we wniosku jest znaczna i angażuje po stronie wnioskodawcy środki i zasoby konieczne dla jego prawidłowego funkcjonowania.

Jednocześnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach podkreślił, że na tle art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej nie można zaniechać indywidualnej klasyfikacji informacji publicznej w każdej konkretnej sprawie. Ocena, czy informacja publiczna ma postać przetworzoną musi być dokonana w sposób zindywidualizowany w tym sensie, iż powinna uwzględniać uwarunkowania konkretnej sprawy zainicjowanej wnioskiem o udzielenie tej informacji. W sytuacji zaś, gdy dojdzie do przekonania, że żądana informacja jest informacją przetworzoną, musi poinformować o tym wnioskodawcę, wzywając jednocześnie do wykazania, że udzielenie tej informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy, Sąd I instancji wskazał, że podziela stanowisko organu, że zakres przedmiotowy wniosku jest bardzo szeroki. Organ nie posiadał gotowej - wytworzonej informacji będącej

odповідzią na wniosek strony. Informacja ta nie była dostępna wprost z żadnych zestawień prowadzonych przez organ. Nadto - jak trafnie wywiódł organ, udzielenie informacji we wskazanym zakresie, z uwagi na szeroko określone ramy czasowe wniosku, wiąże się z koniecznością dokładnego zapoznania się z aktami osobowymi prokuratorów i ich analizą pod kątem miejsca i czasu pełnionej służby, prowadzonych wobec nich ewentualnych postępowań dyscyplinarnych, czy ilości złożonych na nich skarg. W przypadku zaś pytań w zakresie pozwów skierowanych wobec Skarbu Państwa dotyczących podległych jednostek prokuratury i Prokuratury Okręgowej w K. oraz Prokuratorowi Rejonowemu w M., czy spraw w których dokonano uniewinnień w popieranym przez prokuratorów aktach oskarżenia, obok konieczności zapoznania się z aktami każdej sprawy, niezbędna jest ocena pod kątem tego czy nie zawierają one danych podlegających prawnej ochronie i wymagających ewentualnej anonimizacji. W związku z powyższym zdaniem Sądu I instancji nie ulega zatem wątpliwości, że w celu rozpoznania wniosku skarżącego organ byłby zmuszony ponieść dodatkowe koszty oraz zaangażować dodatkową pracę urzędników. Działania organu przy przygotowywaniu odpowiedzi na zadane pytania, nie ograniczałyby się tylko i wyłącznie do skierowania posiadanych przez organ dokumentów. Dopiero więc wykonanie powyższych działań (o charakterze także analitycznym) przez organ doprowadzić by mogło do uzyskania odpowiedzi na zadane pytania. W konsekwencji, zdaniem Sądu I instancji, organ prawidłowo zakwalifikował sporną informację jako informację publiczną przetworzoną. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyjaśnił, że wniosek taki usprawiedliwia zarówno znaczny zakres nakładu pracy koniecznej do wykonania przez organ, jak też fakt, że efektem tych prac będzie informacja nowa jakościowo i nieistniejąca w chwili składania wniosku.

W świetle powyższego, Sąd I instancji podkreślił, że w sytuacji, gdy organ zakwalifikował żadaną informację jako należącą do kategorii informacji przetworzonej, zasadne jawi się działanie organu polegające na wezwaniu wnioskodawcy do wykazania, że uzyskanie żądanej informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach przypomniał, że w odpowiedzi na wezwanie organu skarżący zakwestionował przetworzony charakter wnioskowanych informacji wskazując, że wnioskowana informacja istniała już wcześniej i nie wymaga wytworzenia, zaś jako uzasadnienie szczególnie istotnego interesu publicznego skarżący wskazał, że informacje te dotyczą podstawo-

wych praw i wolności obywatelskich, które przez brak właściwego nadzoru zwierzchniego powodują, że funkcjonariusze publiczni wykorzystują swoją władzę i immunitet w naruszaniu interesu społecznego, a społeczeństwo ma prawo dowiedzieć się jak funkcjonuje organ, który ma zapewnić przestrzeganie prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd I instancji stwierdził, że skarżący nie wykazał, aby posiadając żądane dane chciał, czy też chociaż był w stanie podjąć działania mogące realnie wpłynąć na funkcjonowanie określonych instytucji Państwa. Sama zaś chęć zapoznania się z działalnością organu władzy publicznej w celu dokonania oceny prawidłowości jego działania, jakkolwiek jest podstawą realizacji konstytucyjnego prawa do informacji publicznej, to jednak zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach nie przekłada się na możliwość oddziaływania na tę działalność, a więc nie świadczy o posiadaniu szczególnego interesu publicznego w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Sąd I instancji dodał jednocześnie, że gdyby uznać za wystarczające ogólnikowe argumenty przedstawione przez skarżącego, to ustawowy wymóg wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego, postrzeganego przez pryzmat możliwości realnego oddziaływania na funkcjonowanie organów Państwa, stałby się wymogiem wyłącznie iluzorycznym.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł skarżący i zaskarżając ten wyrok w całości oraz oświadczając, że nie wnosi o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie i wnosząc o rozpoznanie skargi przez Naczelnego Sąd Administracyjny i uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz poprzedzających go decyzji Prokuratorów Regionalnego oraz Okręgowego w K. w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach oraz o zasądzenie od organu na rzecz skarżącego zwrotu niezbędnych kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, zaś w przypadku oddalenia skargi kasacyjnej, przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej od Skarbu Państwa, według norm przepisanych, zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

1. na podstawie art. 174 pkt 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi naruszenie prawa materialnego w postaci art. 16 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 1 i art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że:
 - a) informacje, o które zwracał się skarżący miały charakter informacji

przetworzonych, pomimo że w zaskarżonej decyzji (jak i poprzedzającej ją decyzji Prokuratora Okręgowego w K.) organ nie wskazał okoliczności umożliwiających dokonanie takiej oceny, co w efekcie skutkowało błędnym uznaniem przez Sąd działania organu, polegającego na wezwaniu skarżącego do wykazania, że udzielenie informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, za poprawne i odmowy udzielenia tych informacji;

- b) informacje, o których mowa w punkcie 2 zdanie drugie i następne, punkcie 5, 12 i 13 wniosku skarżącego miały charakter informacji przetworzonych oraz że skarżący nie wykazał, że udzielenie tych informacji jest istotne dla interesu publicznego;
2. na podstawie art. 174 pkt 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:
- a) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c oraz art. 151 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 oraz art. 11 Kodeksu postępowania administracyjnego, a także z art. 3 pkt 1 oraz art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, poprzez oddalenie skargi, pomimo że organ w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie wskazał na okoliczności faktyczne, które pozwalały na dokonanie oceny, że informacje objęte wnioskiem miały charakter informacji przetworzonych;
 - b) art. 134 § 1 i art. 57 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, poprzez nierozpatrzenie sprawy w jej granicach i niewydzielenie do odrębnego postępowania i rozstrzygnięcia sprawy ze skargi skarżącego na bezczynność Prokuratora Okręgowego w K., złożonej wobec nieudzielenia skarżącemu części informacji objętych wnioskiem, tj. tych którym organ odmówił walurowania informacji publicznej (pkt 1, 4, 6, 8, 11, 14, 15, 16 wniosku), co doprowadziło do nienadania biegu skardze w tej części.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej strona skarżąca kasacyjnie wskazała, że w jej ocenie informacje, o które zwracał się skarżący mają charakter prosty, pozostają w posiadaniu organu i nie wymagają przetworzenia. Zdaniem strony skarżącej kasacyjnie w szczególności za taką informację należy uznać tę dotyczącą liczby prokuratorów zatrudnionych w Prokuraturze Rejonowej w M., ilości złożonych pozwów, prowadzonych postępowań dyscyplinarnych czy kwotach wypłaconych konkretnej osobie za przejazd samochodem służbowym. Strona skarżąca kasacyjnie podniosła, że organ

w istocie nie przeprowadził wnikliwej analizy wniosku, lecz dowolnie uznał, że część żądanych w sprawie informacji ma charakter informacji przetworzonych, zaś Sąd I instancji oceny tej nie skorygował.

Niezależnie od powyższego strona skarżąca kasacyjnie podniosła, że nawet gdyby uznać, że informacje, których dotyczyła będąca przedmiotem skargi decyzja, stanowiły informacje przetworzone, to ich udostępnienie jej zdaniem jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. Jak wskazała strona skarżąca kasacyjnie, wnioskowane informacje dotyczą funkcjonowania Prokuratury, której działania mają przełożenie na możliwość korzystania z podstawowych praw i wolności obywatelskich. Skarżący kasacyjnie podniósł, że ich uzyskanie - wbrew ocenie Sądu I instancji - umożliwi mu wpływ na poprawę zasad działania organów ścigania, w tym na zasady gospodarowania środkami publicznymi. Skarżący kasacyjnie przypomniał, że już w skardze wskazywał, że „wobec ogromu nieprawidłowości organizuje się Stowarzyszenie Pokrzywdzonych przez sprzeczne z prawem działania Prokuratury w regionie k., a także tworzony jest odpowiedni kanał w mediach społecznościowych”, co potwierdza w jego ocenie, że uzyskane informacje skarżący zamierza wykorzystać w działalności dla dobra publicznego, ujętej w ramy organizacyjne. Ponadto, strona skarżąca kasacyjnie powołując się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 4 sierpnia 2022 r., sygn. akt III SA/Gd 476/22 zarzuciła, że stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wyrażone w zaskarżonym wyroku, zgodnie z którym skarżący nie jest uprawniony do uzyskania informacji przetworzonych, bowiem nie wykazał, aby był w stanie podjąć działania mogące realnie wpłynąć na funkcjonowanie określonych instytucji państwowych, istotnie narusza jego prawo dostępu do informacji publicznej, a także konstytucyjną zasadę równości.

Następnie strona skarżąca kasacyjnie zwróciła uwagę na to, że w zaskarżonej decyzji, uznanej przez Sąd I instancji za zgodną z prawem, organ wskazał jedynie, że żądany w sprawie zakres informacji musi zostać zakwalifikowany jako informacja przetworzona, bowiem wymaga przeprowadzenia bardzo szerokiej analizy wielu spraw rejestrowych w różnych rejestrach przez dłuższy czas i zapoznania się z aktami osobowymi prokuratorów, co wymaga nakładu pracy. Zdaniem skarżącego kasacyjnie uzasadnienie to nie spełnia wytycznych wynikających z orzeczeń sądów administracyjnych, jak i wymogów wynikających z przepisów procedury administracyjnej co do treści decyzji. Jak podkreśliła strona skarżąca kasacyjnie uzasadnienie decyzji nie może być zdawkowe, przeciwnie - powinno być kompletne i

przekonujące, stanowi bowiem także wyraz realizacji zasady z art. 11 Kodeksu postępowania administracyjnego, tj. obowiązku wyjaśniania zasadności przesłanek rozstrzygnięcia. Zdaniem skarżącego kasacyjnie, przytoczony powyżej ogólny charakter twierdzeń organu, podniesionych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, dotyczący przyczyn przypisania informacjom charakteru przetworzonego, mogłyby stanowić podstawę odmowy udzielenia informacji w każdej sprawie.

Wreszcie, skarżący kasacyjnie zarzuca także Sądowi I instancji nietrafne ograniczenie się do rozpatrzenia skargi na odmowę udostępnienia informacji publicznej, podczas gdy ze skargi jasno wynikało, że intencją skarżącego było również wniesienie skargi na bezczynność organu dotyczącą informacji, których mu nie udzielono, uznając je za pozbawione przymiotu informacji publicznej. W związku z powyższym w ocenie skarżącego kasacyjnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach na podstawie przepisu art. 57 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi winien był zarządzić rozdzielenie skargi, zaś ograniczenie rozpoznania skargi wyłącznie do kwestii odmowy udzielenia informacji zdaniem skarżącego kasacyjnie naruszyło jego gwarantowane konstytucyjnie prawo do rozpoznania sprawy przez Sąd.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej, a ponadto o oddalenie żądania zasądzenia od organu na rzecz skarżącego kasacyjnie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a także oświadczył, że nie żąda przeprowadzenia rozprawy i wnosi o rozpoznanie skargi kasacyjnej na posiedzeniu niejawnym, podtrzymując stanowisko wyrażane dotychczas w sprawie.

W piśmie procesowym z dnia 10 marca 2025 r. pełnomocnik skarżącego kasacyjnie zmodyfikował treść wniosku zawartego w punkcie 3 skargi kasacyjnej dotyczącego zasądzenia kosztów postępowania i wniósł o przyznanie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach kosztów nieopłaconej pomocy prawnej od Skarbu Państwa wraz ze zwrotem poniesionych wydatków.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 182 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj.: Dz.U. z 2024 r., poz. 935) - zwanej dalej p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje skargę kasacyjną na posiedzeniu niejawnym, gdy strona, która ją wniosła,

zrzekła się rozprawy, a pozostałe strony, w terminie czternastu dni od dnia doręczenia skargi kasacyjnej, nie zażądały przeprowadzenia rozprawy. Z kolei według art. 182 § 3 p.p.s.a. na posiedzeniu niejawnym Naczelny Sąd Administracyjny orzeka w składzie jednego sędziego, a w przypadkach, o których mowa w § 2, w składzie trzech sędziów. Z uwagi na zgodny wniosek stron postępowania skarga kasacyjna została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z art. 183 § 1 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. W sprawie nie występują, enumeratywnie wyliczone w art. 183 § 2 p.p.s.a. przesłanki nieważności postępowania sądowoadministracyjnego. Z tego względu, przy rozpoznaniu sprawy, Naczelny Sąd Administracyjny związany był granicami skargi kasacyjnej.

Skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach:

1. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie,
2. naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 174 p.p.s.a.).

Granice skargi kasacyjnej wyznaczają wskazane w niej podstawy.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego, jak i naruszenie przepisów postępowania. Rozpoznając skargę kasacyjną w tak określonych granicach, stwierdzić należy, że skarga ta jest częściowo uzasadniona i w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie.

W sytuacji, gdy skarga kasacyjna zarzuca naruszenie prawa materialnego oraz naruszenie przepisów postępowania, co do zasady w pierwszej kolejności rozpoznaniu podlegają zarzuty naruszenia przepisów postępowania (por. wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2012 r., II GSK 819/11, LEX nr 1217424; wyrok NSA z dnia 26 marca 2010 r., II FSK 1842/08, LEX nr 596025; wyrok NSA z dnia 4 czerwca 2014 r., II GSK 402/13, LEX nr 1488113; wyrok NSA z dnia 17 lutego 2023 r., II GSK 1458/19; wyrok NSA z dnia 1 marca 2023 r., I FSK 375/20). Dopiero bowiem po przesądzeniu, że stan faktyczny przyjęty przez sąd w zaskarżonym wyroku jest prawidłowy, albo nie został dostatecznie podważony, można przejść do skontrolowania procesu subsumcji danego stanu faktycznego pod zastosowany przez sąd pierwszej instancji przepis prawa materialnego. Dla uznania za usprawiedliwioną podstawę kasacyjną z art. 174 pkt 2 p.p.s.a. nie wystarcza samo wskazanie naruszenia przepisów postępowania, ale nadto wymagane jest, aby skarżący wykazał, że następstwa stwierdzonych

wadliwości postępowania były tego rodzaju lub skali, iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. wyrok NSA z dnia 5 maja 2004 r., FSK 6/04, LEX nr 129933; wyrok NSA z dnia 26 lutego 2014 r., II GSK 1868/12, LEX nr 1495116; wyrok NSA z dnia 29 listopada 2022 r., I OSK 931/22).

W ramach pierwszego zarzutu naruszenia przepisów postępowania strona skarżąca kasacyjnie powiązała zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. c i art. 151 p.p.s.a. z art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 oraz art. 11 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 z późn. zm.) - dalej zwanej: k.p.a., a także art. 3 pkt 1 oraz art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tj.: Dz.U. z 2022 r., poz. 902) - dalej: u.d.i.p., którego upatruje w oddaleniu skargi przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, pomimo że organ w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie wskazał na okoliczności faktyczne, które pozwalały na dokonanie oceny, że informacje objęte wnioskiem miały charakter informacji przetworzonych. Zarzut ten okazał się skuteczny.

Jednak odnosząc się do konstrukcji zarzutu w pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ugruntowane jest stanowisko, że przepis art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a., jak i art. 151 p.p.s.a., których naruszenie zarzuca strona skarżąca kasacyjnie, podobnie zresztą jak art. 149 § 1, czy § 1a, art. 146 § 1, art. 147, czy też art. 161 § 1 p.p.s.a. mają charakter ogólny (blankietowy) i określają kompetencje sądu administracyjnego w fazie orzekania. Tego typu przepisy nie mogą zatem stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej. Strona skarżąca kasacyjnie chcąc powołać się na zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a., czy art. 151 p.p.s.a. zobowiązana jest więc bezpośrednio powiązać omawiany zarzut z zarzutem naruszenia konkretnych przepisów, którym - jej zdaniem - Sąd I instancji uchybił w toku rozpoznania sprawy. Naruszenie ww. przepisu jest zawsze następstwem uchybienia innym przepisom, czy to procesowym, czy też materialnym (por. wyroki NSA: z dnia 30 kwietnia 2015 r., I OSK 1701/14, z dnia 29 kwietnia 2015 r., I OSK 1595/14, z dnia 29 kwietnia 2015 r., I OSK 1596/14, z dnia 24 kwietnia 2015 r., I OSK 1088/14, z dnia 8 kwietnia 2015 r., I OSK 71/15, z dnia 9 stycznia 2015 r., I OSK 638/14). Niezależnie jednak od tego, z uwagi na to, że strona skarżąca kasacyjnie wytyka naruszenie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. podkreślenia wymaga przede wszystkim to, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach oddalając skargę w

niniejszej sprawie na podstawie art. 151 p.p.s.a., nie stosował art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a., określającego kompetencje sądu w razie uwzględnienia skargi na decyzję lub postanowienie, a zatem przede wszystkim z tego powodu nie mógł naruszyć tego przepisu.

Niezależnie jednak od powyższego w związku z tym, że strona skarżąca kasacyjnie powiązała zarzut naruszenia art. 151 p.p.s.a. z wytknięciem naruszenia art. 11, art. 107 § 1 pkt 6 i art. 107 § 3 k.p.a. oraz art. 3 pkt 1 i art. 16 ust. 2 u.d.i.p. wskazać należy, że w realiach niniejszej sprawy powiązanie to okazało się skuteczne. Należy jedynie zwrócić uwagę na to, że strona skarżąca kasacyjnie w sposób nieprecyzyjny przywołała przepis, którego naruszenie zarzuca w ramach omawianego zarzutu, bowiem w u.d.i.p. nie istnieje „art. 3 pkt 1”, gdyż art. 3 ustawy dzieli się na ustępy, a pierwszy z nich dzieli się na trzy punkty. Treść zarzutu prowadzi jednak do wniosku, że intencją strony skarżącej kasacyjnie było wytknięcie naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.

Zgodnie zatem z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego. Pojęcie „informacji publicznej przetworzonej” jest pojęciem nieostrym i nie zostało przez ustawodawcę zdefiniowane. Analiza dotychczasowego orzecznictwa sądowego daje jednak podstawę do odkodowania swojego rodzaju opisowej definicji tego pojęcia stanowiącej wynik wykładni art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Informacja publiczna przetworzona to zatem taka informacja publiczna, która:

1. w chwili złożenia wniosku w zasadzie nie istnieje w kształcie objętym wnioskiem, a niezbędnym podstawowym warunkiem jej wytworzenia jest przeprowadzenie przez podmiot zobowiązany pewnych czynności analitycznych, organizacyjnych i intelektualnych w oparciu o posiadane informacje proste (por. wyrok NSA z dnia 30 września 2015 r., I OSK 1746/14);
2. jest wynikiem ponadstandardowego nakładu pracy podmiotu zobowiązanego wymagającej użycia dodatkowych sił i środków oraz zaangażowania intelektualnego w stosunku do posiadanych przez niego danych i wyodrębniana w związku z żądaniem wnioskodawcy oraz na podstawie kryteriów przez niego wskazanych; jest to zatem informacja przygotowywana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów (por. wyrok NSA z dnia 5 kwietnia 2013 r., I OSK 89/13, LEX nr 1368968; por. też wyrok NSA z dnia 17 października 2006 r., I OSK 1347/05, LEX nr 281369) na podstawie pierwotnego zasobu danych (por. wyrok NSA z dnia

- 12 grudnia 2012 r., I OSK 2149/12; wyrok NSA z dnia 5 kwietnia 2013 r., I OSK 89/13; wyrok NSA z dnia 3 października 2014 r., I OSK 747/14);
3. jest wynikiem działań wykraczających poza zakres działań mieszczących się w ramach podstawowych kompetencji organu - „przy rozstrzyganiu tego typu spraw należy mieć na uwadze, iż ograniczenie wprowadzone przepisem art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej w zakresie udzielania informacji publicznej przetworzonej ma zapobiegać sytuacjom, w których działania organu skupiać się będą nie na funkcjonowaniu w ramach przypisanych kompetencji, lecz na czynnościach związanych z udzielaniem informacji publicznej” (wyroki NSA z dnia 5 września 2013 r. I OSK 953/13, I OSK 866/13, I OSK 865/13); „proces powstawania informacji (przetworzonej) skupia podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej na jej wytworzeniu dla wnioskodawcy, odrywając go od przypisanych mu kompetencji i zadań, toteż ustawodawca zdecydował, że proces wytworzenia nowej informacji w oparciu o posiadane dokumenty obwarowany będzie koniecznością wykazania, że jej udostępnienie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego” (por. wyrok NSA z dnia 9 października 2010 r., I OSK 1737/12); „jedną z przesłanek uzasadniających ograniczenie prawa do informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy u.d.i.p. jest konieczność ochrony ”porządku publicznego,, (art. 61 ust. 3 Konstytucji). W pojęciu tym mieści się m.in. postulat zapewnienia organom władzy publicznej prawidłowego funkcjonowania w celu wykonywania ich kompetencji” (wyrok NSA z dnia 27 lutego 2014 r., I OSK 1769/13);
4. może być jakościowo nową informacją, nieistniejącą dotychczas w przyjętej ostatecznie treści i postaci, chociaż jej źródłem są materiały znajdujące się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego (por. wyrok NSA z dnia 28 kwietnia 2016 r., I OSK 2658/14; wyrok NSA z dnia 5 stycznia 2016 r., I OSK 33/15);
5. nie musi być wyłącznie wytworzoną rodzajowo nową informacją - „informacja przetworzona obejmuje dane publiczne, które co do zasady wymagają dokonania stosownych analiz, obliczeń, zestawień statystycznych, ekspertyz, połączonych z zaangażowaniem w ich pozyskanie określonych środków osobowych i finansowych organu, innych niż te wykorzystywane w bieżącej działalności. Uzyskanie żądanych przez wnioskodawcę informacji wiązać się zatem musi z potrzebą ich odpowiedniego przetworzenia, co nie zawsze należy utożsamiać z wytworzeniem rodzajowo nowej informacji. Przetworzenie może bowiem polegać np. na wydobyciu poszczególnych informacji

częstkowych z posiadanych przez organ zbiorów dokumentów (które to zbiory mogą być prowadzone w sposób uniemożliwiający proste udostępnienie gromadzonych w nich danych) i odpowiednim ich przygotowaniu na potrzeby wnioskodawcy. Tym samym również suma informacji prostych, w zależności od wiążącej się z ich pozyskaniem wysokości nakładów, jakie musi ponieść organ, czasochłonności, liczby zaangażowanych pracowników - może być traktowana jako informacja przetworzona” (zob. np. wyrok NSA z dnia 5 marca 2015 r., I OSK 863/14; wyrok NSA z dnia 4 sierpnia 2015 r., I OSK 1645/14; wyrok NSA z dnia 9 sierpnia 2011 r., I OSK 977/11);

6. której przygotowanie jest zdeterminowane szerokim zakresem (przedmiotowym, podmiotowym, czasowym) wniosku, wymagającym zgromadzenia i przekształcenia (zanonimizowania i usunięcia danych objętych tajemnicą prawnie chronioną) znacznej ilości dokumentów - „informacja przetworzona w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej to nie tylko taka, która powstaje w wyniku poddania posiadanych informacji analizie albo syntezie i wytworzenia w taki właśnie sposób nowej jakościowo informacji (...); w pewnych wypadkach szeroki zakres wniosku, wymagający zgromadzenia i przekształcenia (zanonimizowania i usunięcia danych objętych tajemnicą prawnie chronioną) wielu dokumentów, może wymagać takich działań organizacyjnych i angażowania środków osobowych, które zakłócają normalny tok działania podmiotu zobowiązanego i utrudniają wykonywanie przypisanych mu zadań. Informacja wytworzona w ten sposób, pomimo że składa się z wielu informacji prostych będących w posiadaniu organu, powinna być uznana za informację przetworzoną, bowiem powstały w wyniku wskazanych wyżej działań zbiór nie istniał w chwili wystąpienia z żądaniem o udostępnienie informacji publicznej” (zob. np. wyroki NSA: z dnia 2 października 2014 r., I OSK 140/14; z dnia 21 września 2012 r., I OSK 1477/12, LEX nr 1264566; z dnia 9 sierpnia 2011 r., I OSK 792/11, LEX nr 1094536; z dnia 8 czerwca 2011 r., I OSK 426/11, LEX nr 1135982; z dnia 17 października 2006 r., I OSK 1347/05, LEX nr 281369).

Należy przy tym podkreślić, że w każdym wypadku, gdy podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej powołuje się na to, że ma ona charakter przetworzony i okoliczność ta stanowi podstawę decyzji administracyjnej o odmowie jej udostępnienia, zobowiązany jest w uzasadnieniu tej decyzji podać fakty, które będą tę ocenę potwierdzać. Konieczne jest więc wykazanie, jakie konkretnie działania należy podjąć

celem przetworzenia informacji, ilu pracowników i przez jaki czas będzie zaangażowanych w ten proces, czy żądane informacje składają się z informacji prostych, a jeżeli tak, to gdzie i w jakich kategoriach zbiorów się znajdują, w jakim zakresie i przez jaki okres praca organu będzie zakłócona, czy przetworzenie informacji będzie się wiązało z ponadstandardowymi nakładami finansowymi itd. Chodzi więc o podanie takiego zbioru informacji, które pozwolą sądowi na pozytywną weryfikację przyjętego w decyzji stanowiska, że żądana informacja publiczna jest informacją przetworzoną.

Biorąc pod uwagę wyżej przedstawione rozumienie pojęcia informacji publicznej przetworzonej, a także wymogi co do uzasadnienia decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej na tej podstawie oraz odnosząc to do realiów niniejszej sprawy, Naczelny Sąd Administracyjny doszedł do przekonania, że uzasadnienie zakwalifikowania wszystkich informacji żądanych przez skarżącego i objętych decyzjami organów w niniejszej sprawie, które zakwalifikowały je do informacji publicznej przetworzonej, uznać należało za lakoniczne i niewystarczające. Organy wydające w niniejszej sprawie decyzje, nie odnosząc się do poszczególnych kategorii informacji żądanych przez skarżącego, ograniczyły się bowiem do ogólnych sformułowań i wskazania, że udzielenie skarżącemu informacji we wskazanym w decyzjach zakresie „wymaga przeprowadzenia bardzo szerokiej analizy wielu spraw rejestrowych w różnych rejestrach przez dłuższy okres czasu, jak również zapoznania się z aktami osobowymi prokuratorów, które zawierają informacje o miejscu i czasookresie pełnionej przez nich służby. Konieczność przeprowadzenia takiej analizy, a tym samym zaangażowania przez bardzo znaczny okres czasu w ich wytworzenie szczególnie środków osobowych, świadczy o tym, że zanim informacja zostałaby udostępniona odwołującemu, musiałaby zostać przetworzona”. Organy nie wskazały analizy jakich rejestrów należałoby dokonać, jak i nie podały konkretnie zapotrzebowania czasowego, jak i osobowego koniecznego do wytworzenia poszczególnych z żądanych przez skarżącego informacji. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach nieprawidłowo uznał zaś, że takie uzasadnienie odmowy udostępnienia informacji publicznej w niniejszej sprawie jest wystarczające oraz wyczerpujące. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, kwestionowana decyzja organu z dnia z dnia 5 grudnia 2022 r. nr 3/22, jak i poprzedzająca ją decyzja Prokuratora Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2022 r., sygn. 3015-5.lp.29.2022. nie zawiera konkretnych danych wskazujących na to, jakie zaangażowanie środków, czasu i ludzi wymagałoby sporządzenia poszczególnych z wnioskowanych

przez skarżącego informacji, co czyni przedwczesnym stwierdzenie organów, a następnie Sądu I instancji, że wszystkie z żądanych przez skarżącego informacji, objętych zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją, mają charakter informacji publicznej przetworzonej. Powyższe czyni omawiany zarzut skutecznym.

Nie mógł natomiast odnieść skutku drugi z zarzutów naruszenia przepisów postępowania sformułowany przez autora skargi kasacyjnej, na mocy którego wytknięto Sądowi I instancji naruszenie art. 134 § 1 w związku z art. 57 § 3 p.p.s.a., poprzez „nierozpatrzenie sprawy w jej granicach i niewydzielenie do odrębnego postępowania i rozstrzygnięcia sprawy ze skargi skarżącego na bezczynność Prokuratora Okręgowego w K., złożonej wobec nieudzielenia skarżącemu części informacji objętych wnioskiem, tj. tych którym organ odmówił waloru informacji publicznej (pkt 1, 4, 6, 8, 11, 14, 15, 16 wniosku), co doprowadziło do nienadania biegu skardze w tej części”.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 134 § 1 p.p.s.a. przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, zgodnie z którym „Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, z zastrzeżeniem art. 57a”, wyjaśnić należy, że przepis ten określa granice rozpoznania sprawy przez sąd administracyjny pierwszej instancji, zaś granice danej sprawy wyznacza jej przedmiot wynikający z treści zaskarżonego działania, czy bezczynności organu administracji publicznej. Oznacza to, że o naruszeniu normy wynikającej z powyższego przepisu można byłoby mówić, gdyby sąd wykroczył poza granice sprawy, w której została wniesiona skarga, albo - mimo wynikającego z tego przepisu obowiązku - nie wyszedł poza zarzuty i wnioski skargi, np. nie zauważając naruszeń prawa, które nie były powołane przez skarżącego, a które Sąd I instancji zobowiązany był uwzględnić z urzędu. Tymczasem w skardze wniesionej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wprost wskazano, że przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie skarżący uczynił „decyzję nr 3/22 ww. organu z dnia 5 grudnia 2022 r. utrzymującą w mocy decyzję Prokuratora Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2022 r.”. Naczelny Sąd Administracyjny dostrzega wprawdzie, że w uzasadnieniu skargi skarżący zawarł stwierdzenie, że „celem jego skargi na bezczynność jest wymuszenie na organie określonych w przepisach zachowań dla dobra społeczeństwa”, jednak biorąc pod uwagę wyraźnie zarysowany na wstępie skargi przedmiot zaskarżenia oraz argumentację zawartą w jej uzasadnieniu, nie mogło to doprowadzić do

konstatacji, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach rozpoznając skargę na decyzję Prokuratora Regionalnego w K. z dnia 5 grudnia 2022 r. nr 3/22 o odmowie udostępnienia informacji publicznej nie orzekał w granicach sprawy. Sąd I instancji oceniając prawidłowość zaskarżonej w sprawie decyzji, nie orzekał w granicach (w znaczeniu podmiotowym i przedmiotowym) innej sprawy niż ta, w której została wniesiona skarga, której przedmiot zaskarżenia winien zostać przez skarżącego precyzyjnie wskazany. Podstawy do wydzielenia skargi na bezczynność w niniejszej sprawie nie mogła stanowić przywołana w skardze wzmianka, dlatego też zarzut naruszenia art. 134 § 1 w związku z art. 57 § 3 p.p.s.a. nie mógł odnieść skutku.

W związku z uznaniem, że odmowa udostępnienia skarżącemu wnioskowanych informacji na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. była przedwczesna i wobec skutecznego podważenia podstawy faktycznej wydanego wyroku, szczegółowe odnoszenie się do prawidłowości zastosowania przywołanych przez autora skargi kasacyjnej przepisów prawa materialnego jest oczywiście zbędne. Brak pewności co do wystąpienia faktów uruchamiających zastosowanie prawnomaterialnych dyrektyw kształtujących sytuację prawną skarżącego z założenia przesądza jednak o uwzględnieniu zarzutu błędnego zastosowania prawa materialnego w wyniku niewyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych sprawy.

W tym stanie rzeczy stwierdzając, że skarga kasacyjna ma usprawiedliwione podstawy, przy czym istota sprawy jest dostatecznie wyjaśniona, Naczelny Sąd Administracyjny miał podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i do rozpoznania skargi w oparciu o art. 188 p.p.s.a., a w następstwie tego do uchylenia wydanych w sprawie decyzji na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w związku z art. 135 p.p.s.a., zobowiązując jednocześnie organy do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego we wskazanym wyżej zakresie i przedstawienia powodów kwalifikacji żądanych w sprawie informacji jako informacji przetworzonych.

Naczelny Sąd Administracyjny nie orzekł natomiast o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wynagrodzenie dla pełnomocnika ustanowionego z urzędu za wykonaną pomoc prawną, należne od Skarbu Państwa (art. 250 p.p.s.a.), przyznawane jest bowiem przez wojewódzki sąd administracyjny w postępowaniu określonym w przepisach art. 254 § 1 i art. 258-261 p.p.s.a.

2.**Cena posiłków szkolnych i kopia umowy zawartej przez szkołę z firmą cateringową jako informacje publiczne**

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu
z dnia 27 marca 2025 r.
IV SAB/Po 166/24

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie:

Sędzia WSA Józef Maleszewski (spr.)

Sędzia WSA Tomasz Grossmann

Asesor Sądowy WSA Sebastian Michalski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 27 marca 2025 r. sprawy ze skargi P. N. na bezczynność Dyrektora Szkoły w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

- I. umarza postępowanie sądowe w zakresie zobowiązania Dyrektora Szkoły do załatwienia wniosku P. N. o udostępnienie informacji publicznej z 13 września 2024 r.;**
- II. stwierdza, że Dyrektor Szkoły dopuścił się bezczynności, która nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;**
- III. zasądza od Dyrektora Szkoły na rzecz P. N. kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

P. N. (dalej jako Wnioskodawca lub Skarżący), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, pismem z 11 października 2024 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na bezczynność Dyrektora Szkoły (dalej jako Dyrektor Szkoły lub Organ) w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.

Skarżący wyjaśnił, że w dniu 13 września 2024 r. złożył wniosek za pośrednictwem platformy e-PUAP o udostępnienie informacji publicznej poprzez przesłanie (udostępnienie):

- 1. cen jakie rodzice płacą za posiłki szkolne (netto i brutto lub wysokość VAT);

2. jeżeli szkoła korzysta z usług firmy cateringowej - kopii umowy zawartej przez szkołę z taką firmą.

We wniosku Skarżący wniósł o przesłanie odpowiedzi w formacie PDF za pośrednictwem systemu e-puap.

Skarżący, mając na uwadze, że Dyrektor Szkoły jako podmiot zobowiązany nie udzielił odpowiedzi na złożony wniosek o udostępnienie informacji publicznej, zarzucił naruszenie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (j.t. Dz. U. z 2022 r. poz. 902 - dalej u.d.i.p.). Skarżący wniósł zatem o zobowiązanie organu do załatwienia wniosku i zasądzenie od organu na rzecz Skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę Dyrektor Szkoły wyjaśnił, że przedmiotowy wniosek nie wpłynął, a taka sytuacja wynikała z problemów z portalem e-puap, który pojawił się w placówce we wrześniu. Dalej wyjaśniono, że po wpłynięciu skargi, Dyrektor niezwłocznie podjął działania mające na celu realizację wniosku i pismem z 23 października 2024 r. (odebrany przez adresata 25 października 2024 r.), przesłanym Skarżącemu listownie z uwagi na brak adresu e-puap, udzielił wnioskowanej informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że niniejsza sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, na podstawie art. 119 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 1685 - dalej p.p.s.a.). Przystępując do rozpoznania sprawy w tym trybie, Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (legalności), jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W świetle art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje w szczególności orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4, tj. mających za przedmiot m.in. decyzje administracyjne (pkt 1) oraz inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa (pkt

4), w tym przybierające postać tzw. czynności materialno-technicznych.

W myśl art. 21 u.d.i.p. do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Jednakże zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów administracyjnych, dla dopuszczalności skargi na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie jest wymagane poprzedzenie jej jakimkolwiek środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej, czyli nie jest wymagane „wyczerpanie środków zaskarżenia” w rozumieniu art. 52 § 1 i 2 p.p.s.a. (por. wyrok NSA z 24 maja 2006 r., I OSK 601/05, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, w skrócie „CBOSA”). Zasady tej nie zmieniło wprowadzenie do art. 37 k.p.a. - a w ślad za tym także do art. 52 § 2 p.p.s.a. - z dniem 1 czerwca 2017 r., mocą ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 935), nowego środka zaskarżenia bezczynności lub przewlekłości postępowania organu administracji, w postaci ponaglenia (w miejsce dotychczas stosowanych w takich przypadkach: zażalenia albo wezwania do usunięcia naruszenia prawa). W konsekwencji w odniesieniu do skarg na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie znajduje zastosowania wymóg z art. 53 § 2b in fine p.p.s.a. w postaci uprzedniego wniesienia ponaglenia do właściwego organu (por. wyrok NSA z 28 stycznia 2020 r., I OSK 2433/18, CBOSA).

Ponadto do skarg na bezczynność nie mają zastosowania terminy do wniesienia skargi ustalone w przepisach art. 53 p.p.s.a. (zob. postanowienia NSA: z 11 maja 2011 r., I OSK 716/11; z 26 maja 2011 r., I OSK 857/11; dostępne w CBOSA). Oznacza to, że skarga na bezczynność może być skutecznie wniesiona aż do chwili ustania stanu bezczynności, tj. do chwili załatwienia sprawy przez organ administracji publicznej poprzez wydanie decyzji, postanowienia albo innego aktu lub podjęcie czynności (por. wyrok NSA z 29 kwietnia 2011 r., I FSK 249/10, CBOSA; por. też wyrok WSA z 27 października 2011 r., II SAB/Po 60/11, CBOSA). Trafność takiej wykładni potwierdza obecnie, dodany z dniem 1 czerwca 2017 r., przepis art. 53 § 2b p.p.s.a., zgodnie z którym skargę na bezczynność można wnieść „w każdym czasie” - które to określenie musi być postrzegane w aspekcie trwającego w dacie składania skargi i naruszającego czas załatwienia sprawy stanu postępowania administracyjnego (por. wyrok NSA z 17 listopada 2020 r., II OSK 973/19, CBOSA). W konsekwencji w

orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego został wyrażony pogląd, zgodnie z którym na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej nie można mówić o bezczynności organu, gdy organ ten przed wniesieniem skargi na bezczynność udostępni informację publiczną w formie czynności materialno-technicznej. Sytuacja taka stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu skargi jako niedopuszczalnej w rozumieniu art. 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a. (zob. wyrok NSA z 13 października 2021 r., III OSK 3789/21, ONSAiWSA 2022, Nr 2, poz. 30).

W odpowiedzi na skargę organ wyjaśnił, że brak udzielenia informacji publicznej w terminie nie wynikał z zamierzonej bezczynności. Dyrektor Szkoły podniósł, że przedmiotowy wniosek nie wpłynął z uwagi na problemy z portalem e-puap, które pojawiły się w placówce we wrześniu. Dalej wyjaśniono, że po wpłynięciu skargi, Dyrektor niezwłocznie podjął działania mające na celu realizację wniosku i pismem z 23 października 2024 r. udzielił wnioskowanej informacji publicznej.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że w trakcie postępowania sądowoadministracyjnego skarżący pismem z 5 marca 2025 r. przesłał podpisany elektronicznie w dniu 13 września 2024 r. wniosek o udostępnienie informacji publicznej złożony za pośrednictwem platformy e-puap wraz z Urzędowym Poświadczeniem Przedłożenia, z którego wynika, że Szkoła Podstawowa im. Astrid Lindgren odebrała powyższe pismo w dniu 13 września 2024 r. W świetle powyższego złożenie przedmiotowego wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest okolicznością bezsporną.

Odnosząc się do podnoszonych przez organ kwestii związanych z problemami technicznymi związanymi ze skrzynką e-puap, zauważyć należy, że w orzecznictwie trafnie podkreśla się, iż podmioty zobowiązane do udzielania informacji publicznej winny tak organizować obsługę techniczną poczty elektronicznej organu, aby zapewnić bezproblemowy i niezwłoczny odbiór przesyłanych na ten adres podań, wobec prawnej dopuszczalności ich wnoszenia także drogą elektroniczną (por. postanowienie NSA z 10 września 2015 r., I OSK 1968/15; postanowienie NSA z 3 listopada 2015 r., I OSK 1940/15). Skutki trudności, błędów czy nieprawidłowości w zakresie kształtowania i obsługiwanie przez organy oficjalnych systemów służących do komunikacji z tymi organami (np. poczty elektronicznej) nie mogą być przerzucane na korzystających z tych systemów (por. postanowienie NSA z 5 listopada 2015 r., I OZ 1414/15; wyrok NSA z 16 lutego 2016 r., I OSK 2186/14). Ryzyko nieodebrania czy też nieodczytania przez organ wysłanego do niego przy użyciu poczty elektronicznej wniosku, skierowanego na

oficjalnie podany adres poczty elektronicznej organu, obciąża ten organ, a nie wnioskodawcę (por. postanowienie NSA z 18 listopada 2015 r., I OSK 2897/15). Zadaniem organu jest bieżące nadzorowanie i selekcjonowanie napływającej korespondencji, w tym także poczty elektronicznej. Stąd też tłumaczenia organu zawarte w odpowiedzi na skargę, nie mogą usprawiedliwiać go w stopniu uzasadniającym oddalenie skargi na bezczynność.

Tym samym wobec wykazania złożenia przedmiotowego wniosku o udostępnienie informacji publicznej przed wniesieniem skargi Sąd uznał skargę na bezczynność wniesioną w niniejszej sprawie za dopuszczalną i przystąpił do jej merytorycznego rozpoznania.

Dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy niezbędne staje się więc rozważenie trzech następujących kwestii:

1. Czy Dyrektor Szkoły jest podmiotem obowiązany o udostępniania informacji publicznej;
2. Czy informacje żądane przez Skarżącego stanowią informację publiczną, podlegającą udostępnieniu na zasadach określonych w u.d.i.p.;
3. Czy Dyrektor Szkoły prawidłowo załatwił sprawę ww. wniosku.

Ad 1. Katalog podmiotów obowiązanych do udostępniania informacji publicznej określa art. 4 u.d.i.p., w świetle którego są nimi władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności:

1. organy władzy publicznej;
2. organy samorządów gospodarczych i zawodowych;
3. podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa;
4. podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego;
5. podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów.

W świetle cytowanego przepisu dyrektorzy szkół są powszechnie uznawani w orzecznictwie sądowym za podmioty obowiązane od udostępnienia informacji publicznej - czy to jako „organy władzy publicznej” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. (w znaczeniu funkcjonalnym, zwłaszcza z

uwagi na posiadane przez dyrektorów szkół kompetencje do wydawania decyzji administracyjnych w sprawach uczniów), czy też jako „podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym” (art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p.). Wypada zaznaczyć, że wynikający z art. 4 ust. 1 u.d.i.p. obowiązek udostępniania informacji publicznej spoczywa zarówno na dyrektorach szkół publicznych (por. wyrok NSA z 25 kwietnia 2012 r., I OSK 248/12, a także wyroki WSA: z 8 listopada 2011 r., II SA/Po 656/11; z 16 lutego 2016 r., II SA/Kr 1573/15; z 7 listopada 2017 r., II SAB/Ol 64/17; z 16 sierpnia 2018 r., II SAB/Go 39/18; dostępne w CBOSA), jak i niepublicznych (por. wyroki NSA: z 1 grudnia 2011 r., I OSK 1630/11; z 28 stycznia 2014 r., I OSK 2076/13; dostępne w CBOSA), ponieważ wszystkie te szkoły wykonują zadania publiczne w dziedzinie edukacji i zwykle też dysponują majątkiem publicznym (choćby w postaci publicznych subwencji lub dotacji). Jak to wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny: „dyrektor szkoły jest organem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej, skoro szkoła, nawet prowadzona przez osobę fizyczną, realizuje zadania publiczne, państwo ustala warunki jej utworzenia, funkcjonowania, a także kontroluje realizowanie przez nią zadań publicznych. Szkoły, niezależnie od sposobu ich utworzenia i prowadzenia czy to przez jednostkę samorządu terytorialnego, czy inną osobę prawną, czy wreszcie osobę fizyczną wchodzą w skład systemu oświaty i realizują jego cele, które mają ewidentnie wymiar publiczny, wobec czego podlegają obowiązkowi udzielania informacji” (zob. wyrok NSA z 17 marca 2023 r., III OSK 2524/21, CBOSA).

Wobec tego Dyrektor Szkoły jest bez wątpienia podmiotem obowiązującym do udzielania informacji publicznych, będących w jego posiadaniu (art. 4 ust. 3 u.d.i.p.). Wypada zaznaczyć, że kwestia ta nie była sporną pomiędzy stronami.

Ad 2. Przechodząc do analizy przedmiotowego aspektu sprawy - tj. do oceny, czy żądane przez Skarżącego informacje mają charakter informacji publicznej - należy podkreślić, że również ta kwestia nie była pomiędzy stronami sporna. Nie zwalniało to jednak Sądu z obowiązku zbadania we własnym zakresie charakteru żądanych informacji.

Wypada zatem wyjść od stwierdzenia, że prawo dostępu do informacji publicznej wynika wprost z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, która w art. 61 ust. 1 stanowi, iż obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, w tym informacji o działalności samorządu gospodarczego i

zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (art. 61 ust. 2 Konstytucji RP). Tryb udzielania informacji, o jakich mowa w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, określają ustawy (zob. art. 61 ust. 4 ab initio Konstytucji RP).

Rudymentarnym aktem prawnym regulującym tę problematykę jest u.d.i.p., która normuje podstawowe zasady oraz tryby udostępniania tego rodzaju informacji. Jednocześnie ustawa ta wprowadziła swoistą definicję legalną „informacji publicznej”, przez którą - zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p. - należy rozumieć „każdą informację o sprawach publicznych”. W doktrynie zasadnie wskazuje się, że informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa (zob. M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa NSA, Toruń 2002, s. 28-29).

Przykładowe (nie-enumeratywne) wyliczenie rodzajów informacji publicznej zawiera przepis art. 6 ust. 1 u.d.i.p., w którym znalazły się m.in. informacje: o podmiotach, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o majątku, którym dysponują (pkt 2 lit. f); o danych publicznych, w tym informacja o stanie państwa, samorządów i ich jednostek organizacyjnych (pkt 4 lit. d); o majątku publicznym, w tym o majątku jednostek samorządu terytorialnego oraz samorządów zawodowych i gospodarczych oraz majątku osób prawnych samorządu terytorialnego (pkt 5 lit. c); a także o majątku podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 5, pochodzącym z zadysponowania majątkiem, o którym mowa w lit. a-c, oraz pożytkach z tego majątku i jego obciążeniach (pkt 5 lit. d).

Wobec powyższego nie ma wątpliwości, że żądane przez Skarżącego informacje w postaci mieszczą się w zakresie pojęcia informacji publicznej.

Ad 3. Przechodząc do końcowej oceny, czy w kontrolowanej sprawie Dyrektor Szkoły, jako podmiot obowiązany do udostępniania posiadanych informacji publicznych, dopuścił się zarzucanej bezczynności - rozumianej ogólnie jako niezafatwienie sprawy w terminie ustawowym lub terminie

przedłużonym przez organ (por. odpowiednio art. 37 § 1 pkt 1 k.p.a.) - należy wskazać, że szczególne terminy załatwienia sprawy w przedmiocie informacji publicznej zostały określone w art. 13 u.d.i.p., który stanowi, że:

1. Udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2.
2. Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku.

Na gruncie u.d.i.p. przyjmuje się, że stan bezczynności może mieć miejsce w przypadku podmiotu, który będąc właściwym w sprawie i zobowiązanym do zareagowania na wniosek o udostępnienie informacji publicznej w odpowiedni sposób i formie, wbrew przepisom prawa, w okolicznościach w nich przewidzianych ani nie udostępnia w nakazanym terminie, w drodze czynności materialno-technicznej, żądanej informacji, ani też nie podejmuje innego działania mającego na celu załatwienie wniosku. W szczególności nie wydaje decyzji administracyjnej o odmowie udostępnienia informacji publicznej (np. z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 5 u.d.i.p. lub - w przypadku informacji przetworzonej - ze względu na brak szczególnie istotnego interesu publicznego) albo o umorzeniu postępowania (w przypadku określonym w art. 14 u.d.i.p.), względnie nie informuje pisemnie wnioskodawcy, że żądana informacja znajduje się w Biuletynie Informacji Publicznej, bądź że jest udostępniana w odrębnym (szczególnym) trybie albo że informacji tej nie posiada, bądź że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej. W każdym z tych przypadków określony w cytowanym art. 13 ust. 1 u.d.i.p. czternastodniowy termin wyznacza podstawowe czasowe ramy, w których organ powinien przeprowadzić działania związane z oceną wniosku o udostępnienie informacji publicznej i jego załatwieniem.

Jest poza sporem, że w kontrolowanej sprawie Dyrektor Szkoły w terminie określonym przez ustawę nie załatwił wniosku Skarżącego, a wręcz na niego w ogóle nie zareagował - tj. w szczególności ani nie udostępnił Skarżącemu żądanych informacji, ani nie poinformował go o przedłużeniu terminu do ich udostępnienia, ani też nie wydał decyzji odmownej. Jednakże z treści odpowiedzi na skargę wynika, że brak udzielenia

Zgodnie z art. 149 § 1 p.p.s.a. Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4a:

1. zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;
2. zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;
3. stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (art. 149 § 1a p.p.s.a.).

Skoro zatem wniosek o udostępnienie informacji publicznej jest datowany w przedmiotowej sprawie na dzień 13 września 2024 r., a jej udostępnienie nastąpiło w dniu 25 października 2025 r., to organ dopuścił się bezczynności. Wniosek nie został bowiem rozpoznany w terminie 14 dni (13 ust. 1 u.d.i.p.), ani też w stosownym czasie nie powiadomiono wnioskodawcy o powodach opóźnienia i nowym terminie udostępnienia informacji publicznej (art. 13 ust. 2 u.d.i.p.). Jeśli zatem - po wniesieniu skargi - organ udostępnił skarżącemu żadaną informację publiczną, nie jest możliwe zobowiązanie organu do rozpoznania wniosku, czego skarżący domagał się w skardze.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że skarżący w piśmie z 30 stycznia 2025 r. potwierdził fakt otrzymania odpowiedzi na wniosek o udostępnienie informacji publicznej i wycofał skargę w części tj. w zakresie zobowiązania Organu do rozpoznania wniosku, co uzasadnia umorzenie postępowania w zakresie zobowiązania Dyrektora Szkoły do załatwienia wniosku Skarżącego o udostępnienie informacji publicznej. W sytuacji, gdy - tak jak w niniejszej sprawie - zarzucany w skardze stan bezczynności ustał (tu: w związku z udostępnieniem przez Dyrektora Szkoły żądanej informacji) po dniu wniesienia skargi, ale przed jej rozpoznaniem i rozstrzygnięciem przez sąd administracyjny, to postępowanie sądowe należy umorzyć na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. (por. uchwała NSA z 26 listopada 2008 r., I OPS 6/08, ONSAiWSA 2009, Nr 4, poz. 63), acz jedynie w części obejmującej zobowiązanie organu do wydania aktu lub dokonania czynności (tu: do załatwienia wniosku o udostępnienia informacji publicznej), o którym mowa w art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a. (por. wyrok NSA z 27 lutego 2020

r., II OSK 2423/19, CBOSA) - o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku (w zw. z art. 21 u.d.i.p.).

Nie zwalniało to jednak Sądu od podjęcia pozostałych obligatoryjnych rozstrzygnięć właściwych dla tego typu skargi - przewidzianych obecnie w art. 149 § 1 pkt 3 i § 1a p.p.s.a. - tj. orzeczenia w kwestii dopuszczenia się przez organ bezczynności oraz oceny jej charakteru: rażącego albo nie-rażącego (por. wydane jeszcze na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed 15 sierpnia 2015 r., ale nadal aktualne: postanowienie NSA z 26 lipca 2012 r., II OSK 1360/12; wyrok NSA z 15 stycznia 2013 r., II OSK 2390/12; dostępne w CBOSA).

Mając powyższe na uwadze, Sąd wziął pod uwagę, że „rażącym naruszeniem prawa” w rozumieniu art. 149 § 1a p.p.s.a. pozostaje stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można powiedzieć, bez potrzeby odwoływania się do szczegółowej oceny okoliczności sprawy, że naruszono prawo w sposób oczywisty (zob. wyrok NSA z 21 czerwca 2012 r., I OSK 675/12, CBOSA). Oceniając, czy naruszenie prawa jest rażące, należy uwzględnić nie tylko proste zestawienie terminów rozpoczęcia postępowania i jego zakończenia (względnie braku zakończenia), lecz także warunkowane okolicznościami materialnoprawnymi sprawy czynności, jakie powinien podjąć organ, dążąc do merytorycznego rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. W tradycyjnym ujęciu rażącym naruszeniem prawa jest naruszenie ciężkie, które nosi cechy oczywistej i wyraźnej sprzeczności z obowiązującym prawem, nie zasługujące na akceptację w demokratycznym państwie prawnym i wywołujące dotkliwe skutki społeczne lub indywidualne. Z konieczności logicznej kwalifikacja naruszenia jako „rażącego” musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego jako naruszenie „zwykłe” (nie-rażące). Dla uznania naruszenia prawa za rażące nie jest wystarczające samo przekroczenie przez organ ustawowych terminów załatwienia sprawy. To przekroczenie musi być znaczne i niezaprzeczalne. Rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach ma być w sposób oczywisty pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia (por. postanowienie NSA z 27 marca 2013 r., II OSK 468/13; a także wyroki WSA: z 10 kwietnia 2014 r., II SAB/Wr 14/14; z 11 października 2013 r., II SAB/Po 69/13; z 11 marca 2015 r., IV SAB/Po 19/15; dostępne w CBOSA).

W niniejszej sprawie sytuacja taka, zdaniem Sądu, nie wystąpiła. Wprawdzie Organ udostępnił żadaną przez Skarżącego informację z opóźnieniem, ale Sąd dał wiarę wyjaśnieniom Dyrektora Szkoły, że niudostępnienie informacji w terminie nie wynikało ze złej woli, zaniechania

czy opieszałości Organu, lecz z problemów z funkcjonowaniem platformy e-puap.

Konsekwentnie - stosownie do przywołanego wyżej art. 149 § 1 pkt 3 p.p.s.a. w zw. z art. 21 u.d.i.p. - Sąd stwierdził, że Organ dopuścił się beczynności w załatwieniu wniosku Skarżącego z 13 września 2024 r. uznając, że nie miała ona miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 3 sentencji wyroku na podstawie art. 200, art. 205 § 1 i 2 p.p.s.a. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1935). Sąd zasądził od organu na rzecz skarżącego kwotę 580 zł, na którą składają się: wpis sądowy (100 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (480 zł).

VARIA

3.

Test w konkursie na stanowisko asystenta sędziego w sądzie administracyjnym

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Konkurs nr Og-1011/2/25

1. W świetle Konstytucji, organ upoważniony do wydania rozporządzenia na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie:

- a) nie może przekazać swoich kompetencji innemu organowi
- b) zawsze może przekazać swoje kompetencji innemu organowi
- c) może przekazać swoje kompetencje innemu organowi wyłącznie gdy wynika to z zarządzenia Prezesa Rady Ministrów

2. Zgodnie z Konstytucją RP, akty prawa miejscowego ustanawia:

- a) Prezes Rady Ministrów
- b) minister kierujący odpowiednim działem administracji rządowej
- c) organ samorządu terytorialnego

3. Zgodnie z Konstytucją RP, obywatelstwo polskie nabywa się:

- a) przez urodzenie z rodziców będących obywatelami polskimi
- b) przez urodzenie na terytorium RP
- c) przez urodzenie na terytorium RP z przynajmniej jednego rodzica będącego obywatelem polskim

4. W świetle Konstytucji RP, zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości:

- a) ulegają przedawnieniu z upływem 25 lat od chwili popełnienia
- b) ulegają przedawnieniu z upływem 40 lat od chwili popełnienia
- c) nie podlegają przedawnieniu

- 5. Zgodnie z Konstytucją RP, nauka jest obowiązkowa do:**
- a) 15 roku życia
 - b) 17 roku życia
 - c) 18 roku życia
- 6. Zgodnie z Konstytucją RP, o stanie wojny i o zawarciu pokoju w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej decyduje:**
- a) Prezydent RP
 - b) Sejm
 - c) Zgromadzenie Narodowe
- 7. W świetle Konstytucji RP, kontrolę działalności administracji publicznej sprawuje:**
- a) Naczelny Sąd Administracyjny
 - b) inne sądy administracyjne
 - c) obie odpowiedzi są poprawne
- 8. Według ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, asesorów w sądach administracyjnych powołuje:**
- a) Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
 - b) Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
 - c) Minister Sprawiedliwości
- 9. W świetle ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, liczbę sędziów, wiceprezesów sądu i asesorów sądowych w wojewódzkim sądzie administracyjnym określa:**
- a) Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
 - b) Prezydent RP
 - c) Kolegium wojewódzkiego sądu administracyjnego
- 10. W świetle ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, zasady biurowości w sądach administracyjnych ustala:**

- a) Krajowa Rada Sądownictwa
- b) Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
- c) Minister Sprawiedliwości

11. Zgodnie z ustawą Prawo o ustroju sądów administracyjnych, zasady przydziału spraw referendarzom sądowym ustala:

- a) Kolegium wojewódzkiego sądu administracyjnego
- b) Krajowa Rada Sądownictwa
- c) Zgromadzenie Ogólne Sądu

12. W świetle przepisów ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, na stanowisku asystenta sędziego może zostać zatrudniona osoba, która:

- a) posiada obywatelstwo polskie
- b) ukończyła wyższe studia co najmniej na kierunku administracja i uzyskała tytuł magistra
- c) obie odpowiedzi są poprawne

13. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, uchwały zawierające rozstrzygnięcie zagadnień prawnych budzących poważne wątpliwości w konkretnej sprawie sądowoadministracyjnej podejmuje:

- a) Naczelny Sąd Administracyjny
- b) wojewódzki sąd administracyjny
- c) obie odpowiedzi są poprawne

14. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w razie wniesienia skargi do sądu po wszczęciu postępowania administracyjnego w celu stwierdzenia nieważności aktu:

- a) postępowanie administracyjne podlega zawieszeniu
- b) postępowanie administracyjne podlega zawieszeniu, chyba że w terminie 30 dni od wniesienia skargi organ administracji zażąda zawieszenia postępowania sądowego
- c) postępowanie sądowe podlega zawieszeniu

- 15. W świetle ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, przepisy o wyłączeniu sędziego stosuje się odpowiednio do wyłączenia:**
- a) referendarza sądowego, asystenta sędziego oraz prokuratora
 - b) protokolanta, referendarza sądowego oraz prokuratora
 - c) protokolanta, referendarza sądowego oraz asystenta sędziego
- 16. W świetle ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę kasacyjną wnosi się:**
- a) bezpośrednio do Naczelnego Sądu Administracyjnego
 - b) za pośrednictwem sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie
 - c) za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi
- 17. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wojewódzki sąd administracyjny:**
- a) zawsze jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną
 - b) jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną wyłącznie gdy skargę wnosi prokurator
 - c) co do zasady nie jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną
- 18. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, sąd odrzuca skargę:**
- a) zarządzeniem
 - b) postanowieniem
 - c) wyrokiem
- 19. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, jeżeli uzasadnienie wyroku zostało sporządzone na wniosek strony, odpis wyroku z uzasadnieniem doręcza się:**
- a) tylko tej stronie, która złożyła wniosek
 - b) tej stronie, która złożyła wniosek oraz organowi

c) każdej ze stron

20. W świetle ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej może nastąpić:

- a) na wniosek
- b) z urzędu
- c) obie odpowiedzi są prawidłowe

21. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, datą wszczęcia postępowania na żądanie strony jest dzień:

- a) doręczenia żądania organowi administracji publicznej
- b) podjęcia przez organ administracji publicznej pierwszej czynności w sprawie
- c) poinformowania stronę przez organ administracji publicznej o pierwszej czynności podjętej w sprawie

22. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, jeżeli podanie wniesiono do organu niewłaściwego w sprawie:

- a) podlega ono odrzuceniu
- b) organ pozostawia podanie bez rozpatrzenia
- c) organ niezwłocznie przekazuje podanie do organu właściwego

23. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu:

- a) 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu
- b) 14 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu
- c) 21 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu

24. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, odwołanie od decyzji administracyjnej:

- a) powinno zawierać zarzuty przeciw decyzji
- b) musi wskazywać dowody uzasadniające żądanie będące przedmiotem odwołania

- c) co do zasady - nie wymaga szczegółowego uzasadnienia, z odwołania ma jednak wynikać, że strona nie jest zadowolona z wydanej decyzji

25. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, organ odwoławczy:

- a) bezwzględnie nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się
- b) zawsze może wydać decyzję na niekorzyść strony odwołującej się
- c) nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się chyba że zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub rażąco narusza interes społeczny

26. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się:

- a) z urzędu
- b) na żądanie strony
- c) na żądanie strony lub z urzędu

27. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, można żądać wznowienia postępowania administracyjnego w przypadku gdy:

- a) strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu
- b) decyzja wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa
- c) żadna z powyższych odpowiedzi nie jest poprawna

28. Zgodnie z Ordynacją podatkową, interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż:

- a) w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku
- b) w terminie 5 miesięcy od dnia otrzymania wniosku
- c) w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku

29. Zgodnie z ustawą Ordynacja podatkowa, postępowanie podatkowe jest jawne:

- a) dla każdego
- b) dla stron oraz dla osób, które pozostają ze stroną w takim stosunku prawnym, że rozstrzygnięcie sprawy może mieć wpływ na ich prawa lub obowiązki
- c) wyłącznie dla stron

30. W świetle ustawy Ordynacja podatkowa, sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwiane:

- a) niezwłocznie
- b) w terminie 7 dni
- c) w terminie 14 dni

31. W świetle ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej może być przyznany:

- a) zasiłek celowy
- b) zasiłek okresowy
- c) zasiłek stały

32. Zgodnie z ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie:

- a) postanowienia
- b) decyzji administracyjnej
- c) czynności materialno-technicznej

33. Zgodnie z ustawą z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ceny za przewozy taksówkami na terenie gminy może ustalać:

- a) wójt/burmistrz/prezydent
- b) rada gminy
- c) Główny Inspektor Transportu Drogowego

34. W świetle ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany

lub cofnięcia licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób samochodem osobowym jest :

- a) starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy
- b) rada gminy
- c) marszałek województwa

35. W świetle ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, organem wyższego stopnia w stosunku do organów gmin wydających rozstrzygnięcia administracyjne na podstawie tej ustawy jest:

- a) minister właściwy do spraw administracji
- b) wojewoda
- c) starosta

36. Zgodnie z ustawą z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, numer PESEL nadaje:

- a) minister właściwy do spraw informatyzacji
- b) wojewoda
- c) wójt/burmistrz/prezydent

Test został przygotowany przez redakcję Czasopisma Indicium w oparciu o materiały zamieszczone na stronie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Egzamin w konkursie składał się także z pracy pisemnej.

Odpowiedzi

Odpowiedzi zostały przygotowane przez redakcję czasopisma Indicium w oparciu o treści właściwych aktów normatywnych i nie zostały uodstępniowane ani zweryfikowane przez podmiot będący organizatorem konkursu.

Nr	Odp.
1	a
2	c
3	a
4	c
5	c
6	b
7	c
8	a
9	b
10	b
11	a
12	a
13	a
14	c
15	b
16	b
17	c
18	b

Nr	Odp.
19	a
20	a
21	a
22	c
23	a
24	c
25	c
26	c
27	a
28	a
29	c
30	a
31	a
32	b
33	b
34	a
35	a
36	a